

De Poon

Een verhaal schrijven dat binding heeft met Texel, schreef Margreet. Maar als ik aan verhalen denk dan gaan mijn gedachten meestal eerst naar mijn Helderse jaren. Den Helder de stad waar ik op oudejaarsavond 1937 het levenslicht zag. Maar natuurlijk was er vanaf dat prille begin ook de binding met het eiland waar mijn overgrootmoeder 'an de Hoore' geboren was en taalgebruik van oma en moeder doorspekt waren van Tesselse woorden en uitspraken. Nu, vele jaren later ben ik tot de conclusie gekomen dat ik behoor tot het volk van het Marsdiep.

'k Moet een jaar of acht, negen zijn geweest toen rapportcijfers uitwezen dat er iets met mijn ogen niet in orde was. Het idee dat het aan mijn ogen lag kwam trouwens later, omdat men sterk aan een andere veroorzaker dacht.

Nel Rommets

Mijn school stond aan de Parallelweg die gelijk liep met de spoorlijn en met regelmaat reed daar zo'n grote stoomloc met een rij wagons voorbij en wat was er mooier dan weg te dromen waar zij heen gingen, naar de meest verre vertens...In die tijd liep de weg voor een bril nog via huisarts naar de oogarts. Dat was in mijn geval de oude dokter van Waveren, de enige oogarts in de hele kop van Noord Holland. De dokter had zitting in het gebouw van de GGD tegenover de watertoren en afspraken maken was toen nog onbekend. Samen met mijn moeder liep ik op een ochtend het voor mij indrukwekkende gebouw binnen. De grote glazen deur door, twee trappen op en dan kwam je op een soort balustrade waar stoelen en banken stonden voor de wachtenden. Je vroeg wie er voor je was en nam plaats. Wanneer je bijna aan de beurt was moest je nog een trap hoger en was je gelijk op de verdieping waar de dokter zijn kamer had. Bij de wachtenden heerste een doodse stilte die af en toe doorbroken werd als zuster de Ridder, mijn moeder kende haar van de Doopsgezinde, in haar hagelwit gesteven jurk en schort fluisterend naar namen en verwijsbrieven kwam vragen, maar gelijk daarna was er weer die oorverdovende stilte. Tot het moment dat beneden de glazen deur open zwaaide en een stroom Tesselaars, vers van de boot, als één groep het gebouw binnen kwam en luid kletsend de trappen besteeg. Ze hadden nog niet de wachtenden op hun stoelen bereikt toen de deur van de dokter open vloog en dokter van Waveren als een getergde leeuw tevoorschijn kwam, met z'n wijsvinger richting trapgat wees en riep: alle Texelaars naar huis en morgen terug komen! Als een kudde schapen draaide de

groep zich om en daar gingen ze... en onder het gemompel van 'stomme boeren' trok de dokter zich terug in zijn spreekkamer. Toen we na lang wachten bij hem binnen werden geroepen was er niets van die boze man over, vol belangstelling en aardig hielp hij z'n jeugdige patiënt die zo nodig een brilletje moest. En nooit bij alle verdere jaarlijkse controles ben ik een moment bang voor hem geweest.

Tot die bewuste ochtend in de zomer van 1956. Was inmiddels achttien jaar en had gekozen voor een opleiding in de verpleging in het oude, vertrouwde Parkzicht. Na zes weken vooropleiding volgde een half jaar praktijk op de chirurgische afdeling. Niet de makkelijkste plek als je net begint. Mensen bleven langer maar waren toen als ze net geopereerd waren echt ziek en de verantwoording die je al vroeg kreeg kon je pittig noemen. Na chirurgie was de KNOO mijn volgende afdeling. De afdeling voor keel, neus, oor en oog. Of ik in de hemel kwam, minder ernstige patiënten, veel liepen gewoon rond. Drie zaaltjes, een voor mannen, een voor de vrouwen en dan nog het kinderzaaltje met o.a. orenkindjes en scheeltjes waar de oogjes van recht moesten gezet. Er werd ook hard en serieus gewerkt, maar het voelde allemaal veel lichter.

Op een avond toen ik dienst had en tijdens het bezoek het de mannenzaaltje betrad, kwam de geur van gerookte vis me tegemoet. Mijn neus had goed waargenomen, bij een paar bedden werden gerookte poontjes van hun jassen ontdaan en min of meer opgevoerd aan de personen die in die bedden lagen. 'Dat ken toch wel hè zuster, of je nou een appeltje meeneemt of een vissie'. Ik zag er eigenlijk ook geen kwaad in en als je van Skil komt is een vis misschien makkelijker mee te nemen dan appels. En toen kwam de volgende vraag, of de zuster ook van een vissie hield, want dan namen ze wel wat voor me mee als ze weer kwamen. Ja natuurlijk, de meeste Helderse zijn er niet vies van.

Ze voegden de daad bij het woord en de volgende avond werd me een in een krant gerold vissenbeest toe vertrouwd. Bij het uitpakken kwam er een enorme poot tevoorschijn. Toen nog, met de kop er aan gerookt.

En die kop, zó groot, het leek wel een hondenkop maar dan zonder oren. Zonde om gelijk op te eten, eerst moest er iets leuks mee gedaan worden. In de spreekkamer gingen mijn ogen rond en op een plank stonden doosjes, lang en smal. Die zou ik goed kunnen gebruiken voor mijn doel. Er werd een bedje in gemaakt en daar kwam poot met hoofddoekje van verbandgaas als een soort boze wolf uit Roodkapje in te liggen. Het geheel bleef achter op het bureau voor de willekeurige die het doosje zou openen...

Helaas viel dát zéér slecht uit, want wat ik als jonge leerling niet wist was dat in deze doosjes de operatiemutsjes van dokter van Waveren bewaard werden. Met groot respect werden ze in de linnenkamer, door het hoofd zelf, gestreken en gevouwen zoals de dokter dat wenste en niemand maar dan ook niemand had het recht om ze te gebruiken. Dus, toen hij op die bewuste ochtend zo'n doosje op een totaal verkeerde plek zag staan, het opende én die poot zag liggen was het hek van de dam, zó vreselijk boos!

Ik was echt doodsbang en zag maar een uitweg, vluchten, zo snel mogelijk. De WC was het meest dichtbij en daar heb ik toen héél lang zitten wachten tot ik er zeker was dat hij zijn visite rond had en richting GGD vertrokken was voor het spreekuur aldaar. Natuurlijk kwam de vraag van de mannen hoe het gesmaakt had. Ik wist het niet, weet tot de dag van vandaag niet wat er met die vis gebeurd is. Maar dat de mannen en het bezoek later met een leuk verhaal naar Oudeschild vertrokken, dat is zeker.

Graag wil ik nog laten weten hoe groot mijn respect was voor die grote brombeer en hoe we op elkaar gesteld raakten. Altijd stonden zijn patiënten nummer een. Op de meest ongelukkige momenten zelfs midden in de nacht mocht je hem bellen. 'Bel me als je iets niet zeker weet, ook al reageer ik niet vrolijk'. Het is me overkomen en werd geprezen omdat ik het lef had hem uit z'n bed te bellen.

Nel Rommets - Den Hoorn